

dlanmi, / obrni se / in zbeži domov (Danes v moji sobi, str. 35). Tokrat je ljubezen rešena emocionalnih in refleksivnih preokupacij, zato pa je napolnjena z žgočo elementarnostjo. Bistvena beseda za ta pesniški predel je golota.

Vendar pa konkretna eksistencialna problematika v tako zastavljenem pesniškem svetu ni povsem eliminirana. Tesnoba, pa tudi suveren individualizem kot dve skrajnosti Klečevih bivanjskih leg sta le pesniško transformirani v skrivnostno dogajanje naravnih stvari, zato se pojavljata v luči nedoumnih obredov (Pes, Ženska je odpovedala, Nagi mož). Sredstvo, ki skuša uravnati pretirano subjektivnost, je ironija (Tega svet še ni doživel). In le redko je mogoča tako evforična lega, kakršno ubeseduje na primer pesem Praznik, pogostejša je avtonomna skladnost naravnih intenzitet, kot jo izpričuje zadnja pesem Kopja: zdaj je na hribu / jelen, / tudi na sosednjem, / podajata si kopja, / ki kot strele / letijo skozi zrak (str. 82).

Zbirka Kresnice je pomembna knjiga mlajše slovenske poezije. Edino, kar ji je mogoče očitati, je premajhna preciznost izraza, ki mu je avtor sicer našel monoliten in primerno zakrit himničen ton. Njen diahroni pomen v sodobni slovenski poeziji pa je mogoče ugledati v luči intimne pesniške akcije, ki hoče prebiti mejo konkretizma, reizma in ludizma ter stopiti v zanesljivo območje svežih semantičnih stanj. Milan Kleč namreč poezije ne vrača le k deintelektualizirani in rudimentarno čisti leksiki,

zelo neprisiljeno, z izvirno metaforiko ji vrača tudi pomen klasične izpovedi.

PLANTAN, TRPLJENJE NORCEV

V samozaložbi je izdal svoje pesmi tudi pesnik z Jesenic Jože Košir z vzdevkom Plantan. Zbirka je razdeljena na dva dela: Trpljenje norcev in Rubikon. Prvi cikel prinaša niz splošno civilizacijskih ali kar filozofskih digresij; toda njihovo izrekanje je izredno laksno in naivno, nekam užaljeno samozadostno, zlasti pa vedno znova nepesniško, morda komaj zapleteno žurnalistično. V bistvu gre za tisto klasično pozicijo, ko se razmišljajoč duh, ki si na žalost pripiše pesniško noč, dvigne nad družbo in ljudi, da bi užival v lepoti lastne samote in modrovanja. Rezultat je takšen, kakršnega kaže prvi del, Trpljenje norcev, pri čemer so norci seveda pesniki. Bolj umirjen je drugi del, Rubikon; gre za kratke lirske zapise s čustveno in zlasti spet refleksivno poanto. V teh tekstih bi bilo mogoče najti več pesniškega, ko ne bi večine pesmi motil nasilni modroslovni tok iz prvega razdelka. Trpljenje norcev je naivno intelektualistična in zlasti nasilno pesniška zbirka, preveč patetična, da bi bila znosno berljiva. Oglejmo si eno zadnjih pesmi, ki se glasi: Težko se je skriti v Sahari Soncu, / kakor zadržati solze pred spevi, / ki jih je pisala roka Thakura- / naj so spevi dobri ali ne, / naj je sonce dobro ali ne, / to zase vsakdo ve / in jokajoči v puščavi. (str. 40).

Peter Kolšek